

Arrest

nr. 101 630 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende een asielaanvraag in op 20 december 2012.

1.2. Op 9 januari 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst. Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een etnische Albanees afkomstig uit Lëbushë (district Deçan) en u bezit de Kosovaarse nationaliteit. In mei 2011 werd u op de markt beledigd en geslagen door [A.J.]. Hij beschuldigde u ervan tot een spionnenfamilie te behoren. Twee maanden later was u op weg naar uw tante toen u opnieuw

[A.J.] tegenkwam. Hij uitte opnieuw beledigingen en sloeg u. U sloeg hem terug. U werd ook door hem beschoten maar u werd niet geraakt. U vertelde uw problemen aan uw neef en aan uw ouders. Uw neef toonde u op het internet een website waar er een lijst van namen werd gepost van Albanen die tijdens de oorlog hebben samengewerkt met de Serviërs. De naam van uw opa, [H.K.], stond ertussen. U deed geen aangifte bij de politie maar stuurde uw ouders naar de familie van [A.] om een einde te maken aan de problemen. Maar hij uitte opnieuw bedreigingen en zei dat het u niet zou worden vergeven dat uw familie spionnen zijn en dat u hem had teruggeslagen. Omdat de vader van [A.] had gevraagd om te wachten vooraleer de situatie kalmeerde en hij dan iets aan u zou laten weten, bleef u voorlopig in Lëbushë. Gezien er geen bericht kwam van de vader van [A.] besloot u om Kosovo te verlaten in december 2011. Op de grens met Servië werden jullie aangehouden door de Servische politie. U en de andere inzittenden werden bedreigd met de dood door de smokkelaar indien jullie zouden toegeven op weg te zijn naar Europa. Alle inzittenden werden ondervraagd. Uiteindelijk bekende iemand dat een zekere [A.] de smokkelaar was. Jullie werden vrijgelaten en gevraagd om te getuigen in de rechtszaak tegen de smokkelaar die verder werd aangehouden. U kreeg een oproepingsbrief om op 8 februari 2012 te getuigen op zijn proces. U wilde niet getuigen uit vrees voor de bedreigingen van de smokkelaar. Uit schrik om gedwongen te worden meegenomen naar de rechtbank om te getuigen, besloot u om bij uw ooms in Lumbasht (district Deçan) te gaan wonen. U ondervond verder geen problemen meer toen u bij uw ooms woonde. Uiteindelijk besloot u alsnog Kosovo te verlaten in december 2012. U vertrok op 17 december 2012 en kwam aan in België op 20 december 2012 waar u nog diezelfde dag asiel aanvroeg. U beschikt over uw Kosovaarse identiteitskaart afgegeven door UNMIK op 21 februari 2006 en geldig tot 21 februari 2011, een originele convocatiebrieftje waaruit blijkt dat u op 8 februari 2012 werd opgeroepen in het proces van [A.] (achternaam onleesbaar) en een afprint van een forum dat namen - waaronder de naam van uw opa - opsomt van leden van de SPS (de Servische Socialistische Partij) van Albanen en Roma afkomst die in Deçan gevestigd waren.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 26 mei 2012 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

U verklaarde dat u niet naar Kosovo kunt terugkeren omdat u vreest vermoord te worden na de doodsb bedreiging van de smokkelaar met wie u destijds in december 2011 probeerde naar België te komen en als gevolg van de problemen die u had met [A.J.] in mei en juli 2011 (CGVS, pp. 6-8). Er dient echter te worden vastgesteld dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van uw autoriteiten. U hebt geen enkele poging gedaan om deze bescherming in te roepen. U deed geen aangifte van uw problemen met [A.] (CGVS, p. 9). Het doel van een klacht bij de politie is echter het voorkomen of oplossen van problemen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gesteld van een bepaald probleem/misdrijf, dan kunnen ze hier vanzelfsprekend ook niet tegen optreden. Bovendien dient opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle realistische mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Wat betreft uw vrees voor de smokkelaar dient hetzelfde te worden gezegd. In dit verband dient te worden opgemerkt dat deze persoon voor de rechtbank is verschenen (CGVS, p. 5). U hebt echter nagelaten om medewerking te

bieden aan deze zaak. Er kan dus geenszins worden besloten dat u hiervoor geen beroep kon doen op bescherming van uw autoriteiten.

Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2012 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven - zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal -, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de "Law on the Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen geenszins. Uw identiteitskaart bevestigt uw identiteitsgegevens, dewelke niet worden betwist. De informatie gepost op een forum op 20 augustus 2002 staat evenmin in deze beslissing ter discussie. Deze vaststelling doet echter geen afbreuk aan bovenstaande besluiten met betrekking op de aanwezige bescherming in uw land van herkomst. Wat betreft de convocatiebrieven van de rechtbank van Gjiilan dient te worden opgemerkt dat hieruit louter blijkt dat u werd opgeroepen in het proces van [A.], hetgeen op zich niet wordt betwist.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in wat als een eerste middel kan worden beschouwd, de schending aan van "de regels van behoorlijk bestuur en artikel 62 van de Vreemdelingenwet".

Verzoeker betoogt als volgt:

"De door her CGVS beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen.

Het GCVS meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben en heeft ten onrechte de asielaanvraag geweigerd om in overweging te nemen. Dat aldus voldoende bewezen is dat verzoeker aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld nu hij meermaals werd bedreigd door een zekere [A.J.] en de plaatselijke autoriteiten onvoldoende bescherming kunnen bieden. Tevens vreest verzoeker zijn toenmalige smokkelaar die door de politie werd opgepakt.

Verzoeker heeft wel degelijk voldoende elementen van zijn problemen in zijn land van herkomst meegedeeld.

Uit deze verklaringen van verzoeker blijkt duidelijk dat hij niet veilig is en dat ze verzoeker nog steeds zoeken en dat hij reeds bedreigd en geslagen werd.

Dat het CGVS op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoeker het bewijs niet levert, te voldoen aan de voorwaarden voor de aanvraag van een asielaanvraag.

Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat verzoeker wel degelijk vreest voor zijn leven en tevens dienstdoende bewijsstukken bijbrengt. Bij terugkeer is het leven van verzoeker dan ook ernstig in gevaar aangezien hij allereerst dien te vrezen voor de [A.J.] en een zekere [A.] die hem

viseren omwille van zijn afkomst en anderzijds de plaatselijke autoriteiten hiertegen geen bescherming kunnen bieden. Verzoeker valt minstens onder de subsidiaire bescherming. In Kosova zijn er nog steeds veel problemen voor Albanezen van Roma afkomst en tegenpartij geeft dit ook reeds toe in haar beslissing.

Verzoeker is echter van oordeel dat de bijgebrachte elementen wel degelijk voldoende bewijzen inhouden van zijn vrees voor zijn zodat zijn asielaanvraag in overweging dient genomen te worden. Verzoeker ziet zwaar af van de feiten die hij meegemaakt heeft en heeft er zelfs psychische problemen aan over gehouden.

Dat het CGVS aldus de regels van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken.

Dat het CGVS op basis van het feit dat Kosovo een veilig land zou zijn tot de vaststelling is gekomen dat er geen sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolgingen in zijn land van herkomst in hoofde van verzoeker, omdat het verhaal niet geloofwaardig zou zijn bij gebrek aan voldoende bewijzen.

Dat dit geen correcte gevolgtrekking is aangezien nu blijkt dat de aangehaalde elementen en wel degelijk aantonen dat er in het land van verzoeker nog steeds problemen zijn en men op zoek is naar verzoeker omwille van zijn afkomst.

De asielaanvraag van verzoeker dient dan ook wel degelijk onderzocht te worden en hieruit zal blijken dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees heeft voor zijn leven.

Het verhaal van verzoeker is wel degelijk geloofwaardig en er dient gekeken te worden naar de aangehaalde elementen die het verhaal van verzoeker ondersteunen.

Tegenpartij gaat van een algemene situatie uit doch zonder enig onderzoek gedaan te hebben naar het specifiek geval van verzoeker en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie. Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte elementen onvoldoende zijn om de asielaanvraag te onderzoeken doch dit is een verkeerde gevolgtrekking die op niets gestaafd is.

Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst en tegenpartij heeft dan ook onvoldoende onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en heeft louter verwezen naar het feit dat verzoeker maar beroep dient te doen op de plaatselijke autoriteiten.

In tegenstelling tot hetgeen tegenpartij beweert, had verzoeker geen andere uitweg meer dan het land te ontvluchten om alzo zijn leven veilig te stellen.

Aangezien verzoeker bijgevolg alle inspanningen heeft geleverd doch de enige uitweg voor hem was om te vluchten naar het buitenland zodat hij dan ook in België asiel heeft aangevraagd.

Dat tegenpartij dan ook zonder verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoeker en zeer lichtzinnig heeft gesteld dat de asielaanvraag van verzoeker niet in overweging genomen dient te worden.

Het is zeer logisch dat bij terugkeer naar zijn land van herkomst verzoeker terug in gevaar zal zijn aangezien hij nog steeds gezocht wordt en omwille van zijn Roma afkomst onvoldoende geholpen wordt door de autoriteiten.

Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoeker veilig kan terugkeren.

Dat aldus onvoldoende bewezen is door de het CGVS dat verzoeker onvoldoende elementen aangebracht heeft van zijn vrees voor zijn leven.

Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur.

Het is minstens aangewezen een verder onderzoek door de Belgische autoriteiten te doen voeren.

Het CGVS gaat bijgevolg duidelijk te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken.

Dergelijke houding van het CGVS is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt."

2.2. Verzoeker beroept zich in wat als een tweede middel kan worden beschouwd en gelet op zijn ondersteunend betoog op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Tevens voert hij aan dat er sprake is van machts-overschrijding.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Er moet bovendien worden vastgesteld dat het CGVS haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 09.01.2013 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

Het CGVS vermoedt bepaalde feitelijkheden, zonder deze op grondige wijze te onderzoeken.

Op grond van deze korte motivering komt het CGVS tot het besluit dat de asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden omdat verzoeker onvoldoende zou aantonen dat hij een gegronde vrees voor zijn leven heeft.

Het CGVS zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg dat er getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand.

Dit getuigt niet van behoorlijk bestuur en de beslissing werd dan ook verkeerdelijk gemotiveerd.

De bijgebrachte elementen ondersteunen het verhaal van verzoeker en houden wel degelijk elementen in die op zijn minst dienen onderzocht te worden door het CGVS.

Verzoeker heeft alle documenten bijgebracht die zijn verhaal konden ondersteunen.

Louter op basis van dit feit stellen dat het verhaal van verzoeker bedrieglijk is, is niet correct en getuigt niet van enige ernst.

Tegenpartij stelt dat verzoeker maar een beroep dient te doen op de plaatselijke autoriteiten

Hieruit nu afleiden dat het volledige verhaal en haar vluchtmotieven bedrieglijk zouden zijn, gaat te ver.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken is dan ook genomen met machtsoverschrijding.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Er wordt enkel geargumenteerd dat de bijgebrachte elementen geen redenen zouden inhouden voor een asielaanvraag te rechtvaardigen.

De bestreden beslissing werd dan ook zeer gebrekkig gemotiveerd aangezien er enkel wordt gesteld dat de bijgebrachte elementen van die aard zouden om de asielaanvraag in overweging te nemen.

Dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 09.01.2013 van het CGVS te vernietigen."

2.3. Gelet op de samenhang tussen het eerste en het tweede middel worden zij samen behandeld.

2.4. Onder "middel" moet conform vaste rechtspraak van de Raad van State worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

Verzoeker beroept zich op de schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet doch laat na in concreto uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling schendt, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is. Waar verzoeker in zijn betoog ter ondersteuning van het eerste middel nog gewag maakt van een schending van "de bepalingen van de Vreemdelingenwet", merkt de Raad op dat verzoeker nalaat uiteen te zetten welke bepalingen van de Vreemdelingenwet hij geschonden acht derwijze dat dit onderdeel van het middel eveneens onontvankelijk is.

2.5. Waar verzoeker zich beroept op de schending van de *“regels van behoorlijk bestuur”*, gaat de Raad er gelet op het ondersteunend betoog van verzoeker van uit dat hij de schending beoogt op te werpen van de zorgvuldigheidsplicht.

2.6. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het gegeven dat een motivering van een beslissing eventueel kort is, houdt niet in dat deze niet afdoende is.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat de beslissing van de verwerende partij *“volledig op onjuiste motieven gesteund is”* en *“onjuist en onvoldoende gemotiveerd (is) door middel van niet-bewezen veronderstellingen”*, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.7. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij herinnert in de bestreden beslissing aan het opzet van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en specificeert, *“Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonbaar dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.”*

2.8. De bewijslast inzake een gegronde vrees voor vervolging ligt bij verzoeker en het is niet aan de verwerende partij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer. Verzoeker kan dan ook niet dienstig opwerpen: *“Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoeker geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij zijn terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoeker veilig kan terugkeren.”*

2.9. In de bestreden beslissing wordt gesteld, *“De door u neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen geenszins. Uw identiteitskaart bevestigt uw identiteitsgegevens, dewelke niet worden betwist. De informatie gepost op een forum op 20 augustus 2002 staat evenmin in deze beslissing ter discussie. Deze vaststelling doet echter geen afbreuk aan bovenstaande besluiten met betrekking op de aanwezige bescherming in uw land van herkomst. Wat betreft de convocatiebrieven van de rechtbank van Gijlan dient te worden opgemerkt dat hieruit louter blijkt dat u werd opgeroepen in het proces van [A.], hetgeen op zich niet wordt betwist.”* De Raad dient vast te stellen dat verzoeker niets in concreto inbrengt tegen voormelde overwegingen van de bestreden beslissing aangaande de door hem aangebrachte documenten.

2.10. Het betoog van verzoeker is doorspekt met de woorden *“wel degelijk”*, en globaal geeft verzoeker blijk van de overtuiging dat de aangebrachte problemen in zijn herkomstland duiden op een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, minstens dat zij in aanmerking komen voor het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus, en dat de bestreden beslissing niet deugt maar hiermee kan hij de motivering van de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Verzoeker laat na in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing en te concretiseren waarom zij niet deugen of op welk vlak verwerende partij bijkomend onderzoek had dienen te verrichten. Verzoeker brengt met name niets in concreto in tegen de kernvaststelling in de bestreden beslissing *“Er dient*

echter te worden vastgesteld dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit zou blijken dat u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van uw autoriteiten. U hebt geen enkele poging gedaan om deze bescherming in te roepen”, die steun vindt in het administratief dossier. Voorts mist een deel van verzoekers betoog feitelijke grondslag. Zo kan niet in de bestreden beslissing gelezen worden, “In Kosovo zijn er nog steeds veel problemen voor Albanezen van Roma afkomst en tegenpartij geeft dit ook reeds toe in haar beslissing” noch “Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte elementen onvoldoende zijn om de asielaanvraag te onderzoeken doch dit is een verkeerde gevolgtrekking die op niets gestaafd is” en al evenmin “het verhaal van verzoeker [is] bedrieglijk of “het volledige verhaal en haar vluchtmotieven [...] zijn bedrieglijk”. Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij de bestreden beslissing getroffen heeft “omdat het verhaal niet geloofwaardig zou zijn bij gebrek aan voldoende bewijzen” of omdat “er getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van verzoeker”.

2.11. Met zijn afsluitend theoretisch betoog inzake de motiveringsplicht toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen noch met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij in het kader van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beschikt.

Het eerste en tweede middel zijn, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

2.12. Verzoeker beroept zich in zijn derde middel op de schending van de artikelen 3 en 14 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“De asielaanvraag van verzoeker werd door tegenpartij niet in overweging genomen. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid. Verzoeker mocht reeds een bevel ontvangen om het grondgebied te verlaten.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door zijn land te ontvluchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoeker terug te sturen naar zijn land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen.

Verzoeker vreest terecht voor zijn leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker.

Men is immers nog steeds op zoek naar verzoeker en men zal er niet voor terug deinzen om geweld te gebruiken opzichten verzoeker moest verzoeker terugkeren naar zijn land van herkomst en dit omwille van zijn afkomst.

Ook de Kosovaarse autoriteiten kunnen verzoeker onvoldoende beschermen tegen de problemen die verzoeker ondervindt in zijn thuisland en dit omwille van zijn afkomst.

Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker.

Dat dit middel dan ook gegrond is”.

2.13. Het derde middel van verzoeker is niet ontvankelijk voor zover daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 14 van het EVRM. De Raad stelt immers vast dat verzoeker niet uiteenzet op welke wijze artikel 14 van het EVRM, een algemene bepaling inzake non-discriminatie, in casu in combinatie met artikel 3 EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissing.

2.14. Verzoeker vreest voor zijn leven bij terugkeer naar zijn land van herkomst en is van oordeel dat het risico reëel is dat hij dan het slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen en herhaalt in dit verband zijn asielmotieven maar te dezen dient de Raad op te merken dat verzoeker de door de verwerende partij gedane afwegingen in de bestreden beslissing niet kan ombuigen door simpelweg te poneren dat hij, gelet op de elementen dit zijn situatie kenmerken, terecht vreest voor zijn leven en voor een onmenselijke behandeling. Evenmin kan hij door louter te poneren dat de Kosovaarse autoriteiten hem onvoldoende kunnen beschermen tegen de problemen die hij ondervindt in zijn thuisland, de motivering in de bestreden beslissing onderuit halen aangaande de mogelijkheid om bescherming te zoeken bij de Kosovaarse autoriteiten in het algemeen en de Kosovaarse politie in het bijzonder. Ten slotte blijkt uit niets dat verzoeker reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen heeft, laat staan dat hij het voorwerp zou uitmaken van een gedwongen terugkeer.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.15. In een vierde middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Het is duidelijk dat verzoeker bij zijn terugkeer niet in veiligheid zal zijn. De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake. Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst. De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenzins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad. Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Kosovo. Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Kosovo te gaan, heeft hij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is hij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven. Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden. Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd. Verzoeker is tevens ernstig ziek en zal een aanvraag tot regularisatie indienen. Dat dit middel dan ook gegrond is.”

2.16. De aangevoerde schending van artikel 5 EVRM berust op niets meer dan een bloot betoog van verzoeker over wat er hem allemaal te wachten staat bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en berust op een herhaling van zijn asielmotieven. Te dezen kan worden verwezen naar de bespreking van het voorgaande middel. Een schending van artikel 5 EVRM wordt derhalve niet aangetoond. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet in concreto aantoonde dat hij hier een privé- en/of gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoeker beperkt zich immers tot de zeer vage en algemene bewering dat hij hier in België inmiddels een band heeft opgebouwd, dat hij zich geïntegreerd heeft in de maatschappij en dat hij hiervoor de nodige inspanningen heeft geleverd. Met deze algemene, allerm minst geconcretiseerde en niet in het minst gestaafde beweringen toont hij echter geenszins in concreto aan dat hij in België een privé- en/of gezinsleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. Waar verzoeker voorts laat gelden dat het voor hem “quasi onmogelijk” is “om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden aangezien hij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden”, merkt de Raad op dat dit andermaal niet meer is dan een bloot betoog.

2.17. Alleszins is het zo dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.18. Verzoeker toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die hem beletten een familieleven in zijn land van herkomst te leiden of verder te zetten. Het verzoekschrift noch het administratief dossier bevatten elementen waaruit zou blijken dat er sprake is een wanverhouding tussen verzoekers belangen die in se bestaan in het willen blijven vertoeven in het land waar hij tevergeefs een asielaanvraag heeft ingediend en slechts sedert 2012 verblijft en het door de bestreden beslissing beschermde algemeen belang van respect voor de binnenkomst- en verblijfsreglementering.

2.19. Ten slotte neemt de Raad akte van verzoekers voornemen om een aanvraag tot regularisatie in te dienen op grond van de voorgehouden ernstige medische situatie. Dit bloot betoog kan de bestreden beslissing niet onderuit halen.

Het vierde middel is ongegrond.

2.20. In wat als een vijfde middel kan worden beschouwd beroept verzoeker zich op “*humanitaire gronden*”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Dat verzoeker alle banden heeft verbroken in zijn voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden door de autoriteiten en opgesloten te worden in de gevangenis. Verzoeker inmiddels reeds geruime in België verblijft en hier reeds zijn leven opnieuw heeft opgebouwd.

Verzoeker is goed geïntegreerd en kent reeds goed Nederlands en Frans.

Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoeker niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vraagt de verzoeker om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot hemzelf op humanitaire gronden te vernietigen.”

2.21. De Raad is geen rechtsregel of rechtsbeginsel bekend dat ontleend wordt aan “*humanitaire gronden*” (cf. RvS 8 december 2008, nr. 188.562). Een beoordeling op grond van humanitaire overwegingen ressorteert niet onder de rechtsmacht van de Raad zoals deze is bepaald bij artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het vijfde middel is onontvankelijk.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA